

noget Anliggende, som ikke var Kongeriget Danmarks eller Færøernes særlige Anliggende, ind under sig, at sige: det hører ikke under Rigsdagens Competence. Det vilde den saa aldeles klart og bestemt kunne gjøre, at jeg ikke indseer, at der vindes det Allermindste ved at tilføie det i de enkelte Paragrapher. Naar den ærede Rigsdagsmand navnlig nævnte, at der var en Uklarhed med Hensyn til de Embedsmænds Stilling, der staae i Soldvæsenets eller Postvæsenets Tjeneste, saa er det jo sagt i den 1ste Paragraph, at ved Fællesforfatningen ordnes de Fællesstaten vedkommende Embedsmænds Stilling, og det er altsaa Tanken, at disse Embedsmænd, eller idetmindste nogle Embedsmænd, skulle betragtes som Fællesstaten vedkommende. Der maa jo opgives, med hvilke det er Tilfældet, og da vilde der i Fællesforfatningen blive givet Bestemmelser om deres Stilling. Om dette er afvigende fra Regjeringens Forslag eller ikke, derom har jeg ikke nogen Mening; men det forekommer mig, at der kunde være overveitende Grunde derfor, i alt Fald er det et af de Spørgsmaal, der maatte tages under Overveitelse ved at give Fællesforfatningen. Navnlig forekommer det mig, at det med Hensyn til Militairretaten og Marinen vil være meget vanskeligt at paapege, om den og den Officeer hører ind under Kongerigets Grundlov og ikke kan affædiges uden Pension, fordi det kommer i Strid med denne; jeg indseer ikke, hvorledes man skulde kunne udføre det, i Særdeleshed da vi efter Bestemmelserne i den nu gjældende Armeeargamentation ikke kunne sige, at den ene Officeer mere hører til Kongeriget end til en af de andre Lande dele.

Hjort: Jeg vil kun bemærke, at den ærede Rigsdagsmand vistnok har misforstaaet mig noget. Jeg talte ikke om disse Embedsmænd, men om de Paragrapher i Grundloven, der bestemme vore borgerlige Friheder, idet der var Spørgsmaal om, hvorvidt alle borgerlige Friheder skulde kunne gjælde alene i Forholdet til Kongerigets særegne Regjering eller i Forhold til den fælles Regjering. Jeg nævnte, at Meningen ifølge Regjeringens Udfast maatte være den, at de skulde gjælde i Forhold til den fælles Regjering, hvilket ikke

var Tilfældet med Hensyn til de Paragrapher, der handlede om Rigsdagens Myndighed.

Rosenørn: Det forekommer mig aldeles klart, at i ethvert Tilfælde den borgerlige Lovgivning, f. Ex. Trykkesfriheden, bliver staaende som et særligt Anliggende for Kongeriget. Det er Anliggende, som ville være at afgjøre efter danske Love og paakfende af danske Domstole, saalange disse Forhold ikke ere forandrede, og der vil altsaa Grundlovens Bestemmelser forblive gjældende. Naar En saaledes havde skrevet om et Fællesanliggende, vilde, naar Skriftet var skrevet her i Danmark, den danske Lovgivning være anvendelig derpaa.

Aggaard: Jeg maa bede om det ærede Things Overbærenhed med, at jeg saa seent paa Dagen har forlangt Ordet. Nagtet jeg i det Væsentlige kan slutte mig til, hvad der er udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Kred (Rosenørn) og Rigsdagsmanden for Viborg (Bregendahl), maa jeg dog erkjende, at jeg rimeligviis staaer paa et andet Standpunct end enkelte af de Herrer, som have sluttet sig sammen med mig om det foreliggende Forslag, og jeg troer derfor at slyde mig selv at udtale i saa Ord, hvori denne Forskiel bestaaer. Jeg hører nemlig til dem, der ikke bestemt troe paa en Fællesforfatning. Jeg nærer meget stærk Tvivl om, at enten den nuværende eller nogen anden Regjering kan indføre en Fællesforfatning, som paa nogen Maade lader sig forene med det danske Folks Frihed og Selvstændighed. Jeg kan ikke erkjende, at der paahviler den danske Regjering nogen Forpligtelse, til at gennemføre en saadan; jeg har aldrig erkjendt, at den Kongelige Kundgjørelse af 28 Januar 1852 indeholder nogen saadan Forpligtelse mod Udslandet. Det vilde imidlertid blive for vidtløftigt, om jeg her vilde indlade mig paa at forsøge at motivere denne min Anskuelse ved at gennemgaae selve Kundgjørelsen, samt hvad der foregik før og efter den baade her paa Rigsdagen og i de diplomatiske Kredse; men jeg skal kun anføre en enkelt Grund derfor, som forekommer mig at være tilstrækkelig. Jeg troer, som sagt, at intet dansk Ministerium og navnlig ikke et Mi-